

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 7.

Vydána dne 25. dubna 1952.

Cena Kčs 5.—.

O B S A H :

(11. a 12.) 11. Zákon o placené dovolené na zotavenou v roce 1952. — 12. Nařízení o placené dovolené na zotavenou některých zaměstnanců ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisejících v roce 1952.

11.

Zákon

ze dne 28. března 1952

o placené dovolené na zotavenou v roce 1952.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část I.

Dovolená stálých zaměstnanců.

§ 1.

Nárok na dovolenou.

(1) Zaměstnanci, jehož pracovní poměr u téhož zaměstnavatele nebo v též podniku trval nepřetržitě alespoň 11 měsíců (čekací doba), přísluší za rok 1952 (v dalším „kalendářní rok“) placená dovolená na zotavenou, jestliže v něm konal práce alespoň po 75 dnů.

(2) U zaměstnance mladšího 26 let, který úspěšně skončil návštěvu školy a po prvé vstoupil do pracovního poměru, činí čekací doba 5 měsíců. Čekací doba 5 měsíců platí i pro ženy, které, ač jsou vyňaty z pracovní povinnosti podle dekretu prezidenta republiky č. 88/1945 Sb., o všeobecné pracovní povinnosti, vstoupily do pracovního poměru.

(3) Absolventům odborných učilišť a škol závodního výcviku, kteří pracují v podnicích určených ministerstvem pracovních sil (§ 4 odst. 3 zákona č. 110/1951 Sb., o státních pracovních zálohách), započítává se učební doba do čekací doby podle odstavce 1.

(4) Prerušeni pracovního poměru kratší 6 týdnů, k němuž došlo se souhlasem zaměst-

navatele, staví, ale nepřerušuje čekací dobu, avšak jen pokud zaměstnanec v té době nebyl zaměstnán u jiného zaměstnavatele.

Délka dovolené.

§ 2.

(1) Základní výměra dovolené činí 2 kalendářní týdny v kalendářním roce.

(2) Základní výměra dovolené se prodlužuje o jeden kalendářní týden zaměstnancům

- a) mladším 18 roků,
- b) starším 50 roků, pokud se jim dovolená neprodlužuje podle písm. c) nebo odstavce 3,
- c) kteří po dosažení 18. roku věku byli v pracovním poměru u téhož zaměstnavatele nebo v též podniku, po případě v též oboru nebo v téže skupině povolání, déle než 5 roků.

(3) Dovolená podle odstavce 1 se prodlužuje o dva kalendářní týdny zaměstnancům, kteří po dosažení 18. roku věku byli v pracovním poměru u téhož zaměstnavatele nebo v též podniku, po případě v též oboru nebo v téže skupině povolání, déle než 15 roků.

(4) Zaměstnancům v hornictví, kteří pracovali v posledních 9 měsících bezprostředně předcházejících nástupu dovolené nebo její části pod zemí alespoň tři čtvrtiny pracovní doby, prodlužuje se dovolená o další kalendářní týden.

(5) Pokud délka dovolené závisí na zaměstnancově věku nebo na délce jeho pracovního poměru, rozhoduje stav ke dni 1. května kalendářního roku.

§ 3.

(1) Do doby rozhodné pro prodloužení dovolené podle § 2 odst. 2 a 3 se započítává doba, po kterou zaměstnanec nemohl být zaměstnán, protože konal službu v československé branné moci nebo ve spojenecké armádě, a doba, po kterou nemohl být za doby nesvobody zaměstnán pro národnostní, rasový nebo politický útlak.

(2) Učební doba v odborných učilištích a školách závodního výcviku (zákon č. 110/1951 Sb.) se započítává do doby rozhodné pro prodloužení dovolené podle § 2 odst. 2 až 4.

Omezení dovolené.

§ 4.

(1) Nemohl-li zaměstnanec v kalendářním roce konati práce po více než 75 pracovních dnů pro důležitou příčinu týkající se jeho osoby, kterou nezpůsobil úmyslně nebo nedbalostí, zejména pro nemoc, úraz nebo vojenskou službu, krátí se mu dovolená za každých dalších 25 zameškaných pracovních dnů o jednu dvanáctinu.

(2) Za každý pracovní den (směnu), který zaměstnanec zameškal bez důležité příčiny (odstavec 1), je zaměstnavatel povinen zkrátiti mu dovolenou o dva dny. Zamešká-li zaměstnanec pracovní dny po vyčerpání dovolené, je zaměstnavatel povinen zkrátiti mu stejným způsobem dovolenou v příštím roce. Zameškané pracovní doby, které jsou kratší než celý pracovní den, se sčítají.

(3) Zaměstnavatel odečte od dovolené poměrnou část dovolené (§ 9 odst. 5), kterou již jiný zaměstnavatel zaměstnanci za kalendářní rok poskytl nebo za niž mu poskytl peněžitou náhradu.

(4) U zaměstnanců povinných návštěvou základní odborné školy má zameškání vyučování na této škole stejné následky jako zameškání pracovní doby.

(5) Krácení podle odstavců 2 a 4 provede zaměstnavatel (§ 17 odst. 2) po slyšení zaměstnance a po projednání se závodním zastupitelstvem zaměstnanců.

§ 5.

Do dovolené se započte účast na zvláštní léčbě podle předpisů o národním pojištění. Ústřední rada odborů může vyhláškou v úředním listě stanovit výjimky.

§ 6.

Požitky po dobu dovolené.

(1) Zaměstnanci příslušejí po dobu dovolené všechny peněžitě požitky, jako kdyby pracoval, kromě náhrady hotových výloh. Přitom se za základ výpočtu peněžitých požitků bere u zaměstnance s proměnlivými požitky průměrný týdenní výdělek za posledních 6 měsíců před nastoupením dovolené, a jde-li o zaměstnance v zemědělství a lesnictví, za posledních 12 měsíců. Věcně příslušné ústřední úřady mohou v dohodě s Ústřední radou odborů stanovit vyhláškou v úředním listě, jakým způsobem se určí požitky po dobu dovolené u zaměstnanců, jimž se požitky vyplácejí v jiných než obvyklých mzdových obdobích nebo u nichž požitky nejsou jen odměnou za vykonanou práci.

(2) Po dobu dovolené příslušejí zaměstnanci též veškeré naturální požitky, pokud jich může užívat. Za stravu a jiné naturální požitky s výjimkou bytu, světla a otopu, pokud těchto požitků nemůže užívat, přísluší mu náhrada v penězích. Výše této náhrady se určí podle předpisů vydaných pro účely národního pojištění.

(3) Peněžitě požitky a náhrada naturálních požitků za dobu dovolené jsou splatné v obvyklých výplatních dnech. Požádá-li však o to zaměstnanec, musí být tyto požitky vyplaceny při nastoupení dovolené. Přitom se však daň ze mzdy sráží podle obvyklých výplatních období.

§ 7.

Nastoupení dovolené.

(1) Nastoupení dovolené určuje se zřetelem na státní národohospodářský plán zaměstnavatel po projednání se závodním zastupitelstvem zaměstnanců. Přitom přihlíží v mezích provozních potřeb závodu též k oprávněným požadavkům zaměstnanců. Dovolená ve vedlejší zaměstnání budiž podle možnosti poskytnuta zároveň s dovolenou v hlavním zaměstnání. Zaměstnavatel oznámí zaměstnanci den nastoupení dovolené zpravidla alespoň 14 dnů předem.

(2) Zaměstnanci lze poskytnout dovolenou nebo její část za kalendářní rok také po jeho uplynutí, požádá-li o to nebo nemohl-li ji vyčerpat z důvodů naléhavé potřeby provozu závodu nebo pro některou z příčin uvedených v § 4 odst. 1. V takových případech musí však zaměstnanec nastoupit dovolenou tak, aby skončila nejpozději 31. března příštího roku; jinak pozbývá nároku na dovolenou bez újmy případného nároku na peněžitou náhradu za nevyčerpanou dovolenou (§ 11).

§ 8.

Hromadná závodní dovolená.

(1) Hromadná závodní dovolená je přípustná jen, je-li z provozních důvodů nutná a slučitelná s obecným zájmem, zejména neohroží-li ani neztíží-li se tím plnění státního národohospodářského plánu. Hromadná závodní dovolená nesmí trvat déle než 14 dnů.

(2) Udělí-li se v závodě hromadná závodní dovolená, mají zaměstnanci, kterým v době této dovolené nepřísluší buď vůbec nárok na dovolenou nebo kterým přísluší nárok na dovolenou kratší než je hromadná závodní dovolená, po celou dobu jejího trvání nárok na všechny požitky podle ustanovení § 6, i když nemohou být po dobu hromadné závodní dovolené přiměřeně zaměstnáni. Nabudou-li tito zaměstnanci dodatečně v kalendářním roce nároku na dovolenou nebo nároku na delší dovolenou, započte se jim do ní doba hromadné závodní dovolené, po kterou byli placeni a nepracovali. Jinak jsou tito zaměstnanci povinni konati na zaměstnavatelův příkaz bezplatné náhradní práce po dobu, rovnající se pracovní době, za kterou dostali požitky podle ustanovení první věty v době hromadné závodní dovolené.

§ 9.

Vliv skončení pracovního poměru na dovolenou.

(1) Byl-li pracovní poměr před nastoupením dovolené předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, ztrácí zaměstnanec nárok na dovolenou.

(2) Byl-li pracovní poměr po vyčerpání dovolené — avšak před uplynutím kalendářního roku — předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, je zaměstnavatel povinen od zaměstnance požadovat peněžitou náhradu za dovolenou, po případě za její část, kterou před zrušením pracovního poměru vyčerpal. Zaměstnavatel je oprávněn sraziti si příslušnou částku při poslední výplatě zaměstnancových požitků.

(3) V ostatních případech skončení pracovního poměru před nastoupením dovolené přísluší zaměstnanci její poměrná část, jsou-li u něho splněny podmínky pro vznik nároku na ni; při tom platí ustanovení o omezení dovolené.

(4) Za dny, které zaměstnanec zameškal bez důležité příčiny (§ 4 odst. 2 až 4) po vyčerpání dovolené v kalendářním roce — avšak před

skončením pracovního poměru — je zaměstnavatel povinen požadovati od zaměstnance dvojnásobek peněžitých požitků připadajících na jeden den poskytnuté dovolené. Ustanovení odstavce 2 poslední věty platí obdobně.

(5) V ostatních případech skončení pracovního poměru po vyčerpání dovolené — avšak před uplynutím kalendářního roku — je zaměstnavatel oprávněn od zaměstnance požadovati peněžitou náhradu za poměrnou část dovolené, připadající na zbývající část roku, pokud nejde o případy uvedené v § 12 odst. 1. Ustanovení odstavce 2 poslední věty platí obdobně.

(6) Poměrná část dovolené se určí tak, že se poskytne za každý měsíc trvání pracovního poměru v kalendářním roce jedna dvanáctina dovolené.

§ 10.

Zaměstnanci zemědělské a lesní, kteří nekonají nepřetržitě práci.

Zaměstnancům zemědělským a lesním, kteří za trvání pracovního poměru nekonají práci nepřetržitě, přísluší dovolená podle ustanovení § 2, jestliže v kalendářním roce pracovali u téhož zaměstnavatele nebo v témž podniku více než 150 dnů; jinak jim přísluší poměrná část dovolené ve výměře jedné dvanáctiny za každých 25 dnů konané práce. Doba rozhodná pro prodloužení dovolené podle § 2 se zjistí součtem kalendářních let, ve kterých zaměstnanec pracoval aspoň 150 dnů.

§ 11.

Peněžitá náhrada za nevyčerpanou dovolenou.

(1) Poskytování peněžitě náhrady za nevyčerpanou dovolenou je kromě případů uvedených v odstavci 2 nebo 3 nepřipustné.

(2) Nemohl-li zaměstnanec vyčerpat dovolenou nebo její část do 31. března příštího roku z příčin uvedených v § 4 odst. 1 nebo z příkazu zaměstnavatele odůvodněného naléhavou potřebou provozu, má nárok na peněžitou náhradu za dovolenou nebo její nevyčerpanou část.

(3) Peněžitá náhrada za nevyčerpanou dovolenou nebo její část přísluší zaměstnanci též, nemohl-li ji vyčerpat pro skončení pracovního poměru.

(4) Peněžitá náhrada za dovolenou se rovná peněžitým požitkům odpovídajícím době dovolené, kromě náhrady hotových výloh a odměny za práci přes čas, a peněžitě náhradě za naturální požitky (§ 6 odst. 1 a 2).

(5) Peněžitá náhrada za dovolenou se nezapočítává do vyměřovacího základu podle předpisů o národním pojištění a je osvobozena od daně ze mzdy.

§ 12.

Dovolená v některých případech změny zaměstnání, při přidělení k výkonu náležitých prací a při účasti na pracovních brigádách.

(1) Při změně zaměstnání se započte v novém zaměstnání do doby rozhodné pro vznik nároku na dovolenou (§ 1) trvání všech předchozích pracovních poměrů a do doby rozhodné pro prodloužení dovolené (§ 2) trvání všech předchozích pracovních poměrů po dokončení 18. roku věku

- a) zaměstnancům, kteří změnili zaměstnání z důvodu obecného zájmu nebo v důsledku reorganizace podniku nebo na doporučení úředního lékaře,
- b) zaměstnancům, s nimiž byl pracovní poměr po 1. lednu 1947 bez jejich zavinění rozvázán podle předpisů o hospodárném zaměstnávání pracujících, o uvolnění postradatelných zaměstnanců nebo o návratu odborně vyškolených zaměstnanců do jejich povolání,
- c) zaměstnancům, kteří po 1. lednu 1947 dobrovolně přešli z nevýrobního zaměstnání do zaměstnání výrobního nebo ze zaměstnání výrobního do jiného výrobního zaměstnání důležitějšího pro splnění státního národohospodářského plánu, pokud je za takové prohlásí státní úřad plánovací v dohodě s Ústřední radou odborů vyhláškou v Úředním listu,
- d) zaměstnaným manželům zaměstnanců uvedených pod písm. a) až c), pokud sledující manželka do místa jeho nového zaměstnání vstoupí po rozvázání dosavadního pracovního poměru do nového zaměstnání.

(2) Zaměstnanci uvedení v odstavci 1 mají vůči svému dosavadnímu zaměstnavateli nárok na poměrnou část dovolené, jestliže neměli v tomto roce plnou dovolenou. Zaměstnanci přísluší poměrná část dovolené, i když mu podle ustanovení § 1 nevznikl nárok na dovolenou.

(3) Neměl-li zaměstnanec, na něhož se vztahuje odstavec 1, v kalendářním roce v dosavadním pracovním poměru plnou dovolenou nebo měl-li dovolenou kratší než mu přísluší v novém pracovním poměru, má vůči novému zaměstnavateli nárok na poměrnou část dovolené.

(4) Došlo-li k rozvázání pracovního poměru během kalendářního měsíce, poskytne poměrnou část dovolené za celý tento měsíc podle předcházejících ustanovení ten zaměstnavatel, u něhož trval pracovní poměr v tomto měsíci déle než polovinu měsíce, a při změně uprostřed měsíce dosavadní zaměstnavatel.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 4 platí obdobně pro dovolenou zaměstnanců přidělených podle příslušných předpisů k výkonu náležitých prací a pro účastníky pracovních brigád, pokud trvají déle než 2 měsíce.

Část II.

Dovolená jiných zaměstnanců.

§ 13.

Zaměstnanci při pracích sezónních nebo kampaňových.

(1) Zaměstnancům přijatým na práce sezónní nebo kampaňové přísluší při skončení pracovního poměru místo dovolené za každých 25 dnů konané práce peněžitá náhrada ve výši jedné dvanáctiny požitků, které by jim příslušely po dobu dovolené stanovené podle § 2, kdyby u nich byly splněny podmínky pro vznik nároku na dovolenou (§ 1).

(2) Peněžitá náhrada podle odstavce 1 se nezapočítává do vyměřovacího základu podle předpisů o národním pojištění.

§ 14.

Zaměstnanci ve stavebnictví.

Pro dovolenou zaměstnanců ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisejících platí ustanovení části I tohoto zákona. Vláda však může na návrh Ústřední rady odborů nařízením stanovit pro některé skupiny těchto zaměstnanců odchylnou úpravu poskytování dovolené.

Část III.

Dovolená domácích dělníků.

§ 15.

(1) Domáckým dělníkům a domáckým živnostníkům, kteří nezaměstnávají cizí pracovní síly, přísluší místo dovolené peněžitá náhrada, a to

- za dovolenou 2 kalendářních týdnů 4%,
- za dovolenou 3 kalendářních týdnů 6%,
- za dovolenou 4 kalendářních týdnů 8%

pracovní odměny dosažené v kalendářním roce. Pro určení délky dovolené platí obdobně ustanovení §§ 2 a 8. **Náhrada nepřísluší,** skončilo-li zaměstnání z viny domácího dělníka nebo domácího živnostníka. Peněžitá náhrada je splatná dne 31. prosince nebo při skončení zaměstnání; na žádost domácího dělníka nebo domácího živnostníka se však na ni poskytne záloha odpovídající dosažené pracovní odměně.

(2) Pracovní odměnou podle odstavce 1 se rozumí hrubá odměna bez příplatků za hotová vydání.

(3) Podnikatelé domácí práce jsou povinni nahraditi zprostředkovatelům domácí práce částky, které ti to vyplatí domácím dělníkům nebo domácím živnostníkům podle ustanovení odstavce 1.

(4) Peněžitá náhrada podle odstavce 1 se nezapočítává do vyměrovacích základů podle předpisů o národním pojištění.

Část IV.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 16.

(1) Ustanovení tohoto zákona o zaměstnancích a pracovním poměru platí obdobně o učních a učebním poměru.

(2) Délka dovolené hornických učňů činí 4 kalendářní týdny v roce; pro tyto učně neplatí ustanovení § 2.

§ 17.

(1) Ujednání odporující tomuto zákonu nebo předpisům vydaným podle něho jsou neplatná, a to i když byla uzavřena před jeho účinností.

(2) Placená dovolená na zotavenou smí býti poskytována jen, jsou-li splněny předpoklady stanovené tímto zákonem, a nesmí přesahovati výměru vyplývající z jeho ustanovení. Za splnění ustanovení věty první jsou zaměstnavatelé osobně odpovědní.

§ 18.

(1) Tento zákon se nevztahuje na úpravu placené dovolené na zotavenou vojenských osob z povolání.

(2) Dovolenu příslušníků Sboru národní bezpečnosti upraví ministerstvo národní bezpečnosti, dovolenu příslušníků Sboru vězeňské stráže ministerstvo spravedlnosti, a to v dohodě s Ústřední radou odborů.

§ 19.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1952; provedou jej všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Široký v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Ševčík v. r.

Bacílek v. r.

Bílek v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r.

Dr. Gregor v. r.

Harus v. r.

Dr. Havelka v. r.

Ing. Jankovcová v. r.

Jonáš v. r.

Kabeš v. r.

Kliment v. r.

Kopecký v. r.

Krajčír v. r.

Málek v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Nepomucký v. r.

Nesek v. r.

Plojhar v. r.

Pokorný v. r.

Pospíšil v. r.

Ing. Půčík v. r.

Dr. Rais v. r.

Smida v. r.

Ing. Šimůnek v. r.

Dr. Šlechta v. r.,

též za ministra Dr. Neumana

12.

Vládní nařízení

ze dne 25. dubna 1952

o placené dovolené na zotavenou některých zaměstnanců ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisejících v roce 1952.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 14 zákona č. 11/1952 Sb., o placené dovolené na zotavenou v roce 1952 (dále jen „zákon“):

§ 1.

(1) Ustanovení tohoto nařízení se vztahují na zaměstnance ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisejících, s výjimkou zaměstnanců, na které se vztahuje zákon o soukromých zaměstnancích, učňů a zaměstnanců uvedených v odstavci 4.

(2) Zaměstnanci ve stavebnictví se podle tohoto nařízení rozumějí zaměstnanci v závodech podniků národních, komunálních, družstevních i soukromých, provádějících staveb-

ni práce investiční nebo udržovací povahy, a to všechny práce hlavní stavební výroby a z prací pomocné stavební výroby práce malířské, lakýrnické (natěračské), dlaždičské, pokrývačské, asfaltérské, štukatérské, kladěčské a obkládačské, teracářské a izolátérské (utěšňovací). Zaměstnanci v oborech se stavebnictvím souvisejících se podle tohoto nařízení rozumějí zaměstnanci pracující v lozích, štěrkových, pískových nebo cihelnách.

(3) Za závody podle odstavce 2 se považují též závodní oddělení, dílny, sklady a ložiska.

(4) Ustanovení tohoto nařízení se nevztahuje na zaměstnance stavebních závodů a závodů se stavebnictvím souvisejících, v nichž jsou všichni zaměstnanci zaměstnáni po celý rok.

(5) Vznikne-li pochybnost, zda se toto nařízení vztahuje na zaměstnance některého závodu, rozhodne příslušný okresní národní výbor po vyjádření příslušného orgánu jednotné odborové organizace.

§ 2.

(1) Zaměstnanci, na něž se toto nařízení vztahuje (dále jen „zaměstnanci“), mají vůči svým zaměstnavatelům (dále jen „zaměstnavatelé“) nárok na dovolenou ve výměře stanovené v § 2 zákona po 48 týdnech trvání pracovního poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících.

(2) Po 32 týdnech trvání pracovního poměru může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci na jeho žádost dvě třetiny dovolené podle odstavce 1.

§ 3.

(1) Doba, která je podle zákona rozhodná pro prodloužení výměry dovolené, se počítá tak, že se za rok trvání pracovního poměru považuje každý kalendářní rok, v němž zaměstnanec byl v pracovním poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících aspoň 26 týdnů. Trval-li pracovní poměr v některých kalendářních letech kratší dobu, počítají se za tato léta celé týdny, v nichž zaměstnanec byl v pracovním poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících, a součet se dělí 26. Výsledek udává počet let rozhodných pro výměru dovolené. K počtu týdnů, o které součet všech týdnů přesahuje číslo dělitelné 26, se nepřiblíží. Doba trvání pracovních poměrů v jiném oboru nebo jiné skupině povolání, pokud je podle zákona započítatelná do doby roz-

hodné pro prodloužení dovolené, počítá se svou skutečnou délkou.

(2) Pokud délka dovolené závisí na zaměstnancově věku nebo na trvání jeho pracovního poměru, rozhoduje stav ke dni 1. ledna roku, v němž zaměstnanec dovolenou nastupuje.

§ 4.

(1) Zaměstnavatel, pokud nepostupuje podle odstavce 3, je povinen založit každému zaměstnanci ihned při nastoupení práce lístek na dovolenou (dále jen „lístek“), nemá-li ho již, a vyznačovat v něm jednotlivé týdny trvání pracovního poměru.

(2) Zaměstnavatel vyznačuje jednotlivé týdny trvání pracovního poměru tak, že v lístku poznamenává částky, jež stanoví ministerstvo stavebního průmyslu vyhláškou v úředním listě, přihlížejíc jednak k délce zaměstnancovy dovolené, jednak k vyplácené mzdě. Vyznačování se provede buď vpisováním nebo vlepováním zvláštních známek vydaných k tomu účelu Československou státní poštou, národním podnikem. Týdny, za něž zaměstnanci nepřísluší mzda ani její část, a týdny dovolené vyznačí zaměstnavatel poznámkou nebo vlepením zvláštních známek bez hodnoty; známky se však nevlepují, koná-li zaměstnanec základní službu v hranné moci.

(3) Je-li zaměstnavatelem národní nebo komunální podnik, lze údaje uvedené v odstavci 2 vyznačovat ve mzdových záznamech.

§ 5.

(1) Zaměstnavatel je povinen po dobu trvání pracovního poměru lístek, po případě mzdové záznamy (§ 4 odst. 3), řádně uschovávat a předložit je na požádání k nahlédnutí orgánům okresního národního výboru, závodnímu zastupitelstvu zaměstnanců a zaměstnanců.

(2) Při skončení pracovního poměru je zaměstnavatel povinen vyhotovit zaměstnanci lístek a vlepit příslušné známky, pokud tak již neučinil dříve; lístek vydá zaměstnanci. Zaměstnanec je povinen odevzdat jej do úschovy novému zaměstnavateli. Zjistí-li nový zaměstnavatel, že lístek vykazuje nedostatky, je povinen neprodleně požádat dosavadního zaměstnavatele o jejich odstranění. Dosavadní zaměstnavatel je povinen neprodleně žádosti vyhověti.

§ 6.

(1) Jakmile zaměstnanci vznikne nárok na dovolenou podle § 2 odst. 1, přísluší mu při

jejím nastoupení požitky ve výši odpovídající úhrnu částek vyznačených v listku nebo ve mzdovém záznamu (§ 4 odst. 2 a 3).

(2) Poskytuje-li se zaměstnanci poměrná část dovolené podle § 2 odst. 2, přísluší mu při jejím nastoupení jen požitky odpovídající úhrnu částek vyznačených v období 32 týdnů trvání pracovního poměru.

(3) Zaměstnavatel může v případech hodných zvláštního zřetele se souhlasem okresního národního výboru vyplatiti zaměstnanci na jeho žádost částky vyznačené v listku nebo ve mzdovém záznamu dříve, než mu vznikne podle předchozích ustanovení nárok na dovolenou nebo její část.

§ 7.

(1) Byl-li pracovní poměr před nastoupením dovolené předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, ztrácí zaměstnanec nárok na dovolenou a částky vyznačené v listku nebo ve mzdovém záznamu propadají. Zaměstnavatel v takovém případě nevydává zaměstnanci lístek a propadlých částek použije podle odstavce 4.

(2) Byl-li pracovní poměr po vyčerpání dovolené, avšak před uplynutím kalendářního roku, předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, je zaměstnavatel povinen od zaměstnance požadovati peněžitou náhradu za dovolenou, po případě za její část, kterou před zrušením pracovního poměru vyčerpал. Zaměstnavatel jest oprávněn sraziti příslušnou částku při poslední výplatě zaměstnancových požitků.

(3) Za dny, které zaměstnanec během kalendářního roku zamešká bez důležité příčiny

(§ 4 odst. 2 a 4 zákona), je zaměstnavatel povinen požadovati od zaměstnance dvojnásobek částky připadající z požitků po dobu dovolené na každý takto zameškaný den. Rovněž v tomto případě je zaměstnavatel oprávněn sraziti příslušnou částku při poslední výplatě zaměstnancových požitků.

(4) Částky, které zaměstnanci propadly nebo byly od něho vybrány zpět v důsledku ztráty jeho nároku na dovolenou nebo její část, jakož i částky, které byly od zaměstnance vybrány za dny, které během kalendářního roku zameškal bez důležité příčiny, odvede zaměstnavatel podnikovému fondu pracujících a v závodech, v nichž během roku 1952 nedojde k zřízení tohoto fondu, jednotné odborové organizaci.

§ 8.

Ministerstvo stavebního průmyslu upraví v dohodě s ministerstvem pošt vyhláškou v úředním listě podrobnosti, zejména vzor listku, jeho používání, proplácení částek v něm vyznačených, způsob vedení mzdových záznamů podle § 4 odst. 3 a postup zaměstnavatelů v případech uvedených v § 5 odst. 2.

§ 9.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1952; provedou je ministři stavebního průmyslu a pošt v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Dr. Šlechta v. r.,
též za ministra Dr. Neumana

